

לידור יעקב

שני שירים

נאמר להם

נאמר להם שגופם איתו,
 כלי מלחמה בנוי היטב,
 והרי הגוף
 הוא כל שמ'שנה.
 נחשק ונקנא בהם חליפות,
 ונאמין במלאכה עצמה –
 שחייטה הכרחית לנצחון.

אחר־כך הם ישוכו,
 חסרי גפיים,
 או גרוע מזה –
 חסרי פנים.

אנו נחפה להם בתחנה.
 יד ביד,
 נשיבם אל ריחות של בית
 והם לא יזכרו.

נבקש למשות אותם
 מאולם הקולנוע הפרטי, הרדוף,
 להוריד את המסך על
 זוגיות האי־שונים.

נביאם אל מכוני תשובה,
 שהרי אין דרך מלבד
 להתיסר במכשירי הכשר של הנפש.

לטאות הלילה יקדמו פנינו,
 לחות על גחונן,
 בפנינו – גבורת יחידים
 כגאונה למולדת כלה,
 והיא עורגה צמאה עורגה צמאה – – –

נאכיל אותם, פגועי הארץ הזו, פליטים של קרב,
 נשיאם ביפוח מכוונות העיר,
 נחמל אותם,
 אחר-כך את בנייהם (אין הסדר מחיב),
 והם ישבו שקטים שקטים,
 שוי נפש לבסוף.

מנופים

אפלטוניות לא הייתה שם.
 באותה תקופה מול שאון העיר הזו,
 המזיפת קרבה,
 מנופי הבניה הנשאים ביותר
 לא יכלו להתיק אותנו
 מאתנו,
 אוחות
 עקבים בקרקע
 אני זוכרת שחשבתני –
 איך זה שאשה יולדת שלוש בנות
 וקמה ללכת,
 הייתה בי חמלת אידיקז אליה,
 זרמת כמתודה ברניו של ארכימדס

הייתי קשובה

לפעמימה הבאה שלך.

רציתי לעבד און ברשות הרואר,

לנבחר בנירת חודת אולי

לדלות משם מכתב אמהי

שאבד בדרכים כמו

שהיא אמרה לה.

קנו בי הרצון לאהב אותה

אהבת אשה לאשה,

פגיעה פסדינים לבנים על המטה

בנמו חוסת שלך

רציתי להיות לה קרובה בתכלית

ובמגע,

למדות שהייתי אשה

כפי שתחנה עמוסת נוסעים מצפה לאוטובוס

עד אברו צפה

ולאחריו

(שקט – אני שותה לה את העצב דרך קו הטלפון).